

Chương 14

“Lý Bạch, Lo Mà Quản Tốt Em Gái Cậu.”

Ngày thứ hai sau khi trở về từ núi Ngọc Tú, buổi sáng khi thức dậy Lệnh Mạn chợt cảm thấy đau chân.

Hông như bị co rút lại, chỉ bước đi mấy bước mà đã đau không chịu nổi, từ cẳng chân đến đầu ngón chân đều tê dại.

Cô cho rằng tại mình nằm ngủ sai tư thế nên không bận tâm lắm, thế nhưng lúc đi xuống cầu thang thì tình hình càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hạ Vũ Nhu nhìn thấy dáng vẻ tập tễnh cầ nhấc của cô thì vội vàng đưa ngay cô đến bệnh viện kiểm tra.

Lần này thì xong rồi.

Kết quả kiểm tra cho thấy cô bị thoát vị đĩa đệm nhẹ, chèn ép lên dây thần kinh nên mới dẫn đến việc đau chân tê dại.

Đa phần là tại sau lần treo lưng trước đây cô không chịu điều dưỡng tốt, hôm trước lại còn vác nặng leo núi, mệt nhọc quá độ, nên hôm nay mới bị đau đớn như vậy.

Lúc kê đơn thuốc bác sỹ không khỏi lắc đầu cảm thán: “Mới có hai mươi sáu tuổi, vẫn còn trẻ như thế mà thắt lưng đã có vấn đề, sau này sẽ khổ lắm đây.”

Lệnh Mạn có chút lạnh lẽo tê lương, lẳng lặng ngồi lắng nghe.

Cũng chỉ có lúc này mới có thể nghe người ta nói cô còn rất trẻ...

Hạ Vũ Nhu ở bên cạnh lo đến giậm chân: “Vậy bây giờ phải làm sao hả bác sỹ? Đừng nói là sau này con bé sẽ không đi bộ được nữa nhé?”

Bác sỹ trả lời lập lửng: “Cái này còn phải xem xem chính cô ấy có biết tự thương tiếc cơ thể mình hay không, hiện tại vẫn chưa đến mức quá nghiêm trọng, điều dưỡng tốt thì sẽ không đau nữa, nhưng bệnh này không có cách nào chữa trị tận gốc, nếu như sau này cô ấy không chú ý, để nhiễm lạnh hoặc mệt nhọc thì sẽ lại tái phát, tình huống xấu nhất là sẽ không thể xuống giường được.”

Hạ Vũ Nhu mang vẻ mặt hệ trọng quay trở về nhà với Lệnh Mạn.

Lần này Lệnh Mạn cũng gần như bị giam lỏng, cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong vườn hoa của biệt thự.

Trong một đêm phòng ngủ của cô biến thành phòng giam, làm bất kể chuyện gì cũng đều bị kiểm soát.

Không thể ngồi xuống, không thể khom người!

Tĩnh dưỡng! Tĩnh dưỡng!

Uống thuốc bắc! Uống thuốc tây! Dán cao dán!

A...!

Cơ thể Lệnh Mạn bị đau không nhẹ, đương nhiên Lý Nghiễm Thời đem toàn bộ trách nhiệm trút hết lên đầu Lý Trác Vân rồi.

“Con thử nói xem con lớn như thế này rồi, đến lúc nào thì mới khiến ba bớt lo?!”

“Có lần nào con gây chuyện xong là không phải nhờ người khác thu dọn hậu quả cho không?!”

“Sao ba lại có thể sinh ra được một đứa con trai như con cơ chứ, không có chút tình cảm nào, từ bé đã không gọi ba là ba được mấy lần, trưởng thành thì càng giống như kẻ thù! Ba cũng đang nghi ngờ không biết con có phải là loại máu lạnh hay không nữa!”

Thật hiếm thấy khi lần này Lý Trác Vân không cãi lại.

Mặc kệ Lý Nghiễm Thời kích động tức giận thế nào, anh vẫn im lặng ngồi lắng nghe.

Về mặt kiêu căng ngày thường như bị đóng băng, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Đội Lý Nghiễm Thời phát hoả xong, anh liền không nói tiếng nào đi về phòng mình.

Lệnh Mạn đứng nhìn, chẳng hiểu sao lại cảm thấy đau lòng thay anh.

Nhưng ba dạy dỗ con trai, cô cũng không thể nói giúp được.

Lý Trác Vân lại bị cấm cửa, không khác với tình cảnh của Lệnh Mạn là bao.

Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Lệnh Mạn tập trung vào việc khổ luyện Liên Quân, sau khi có chút lòng tin đối với trình độ của mình, rốt cuộc cô cũng lấy dũng khí đi tìm Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn bị đau lưng phần lớn là tại anh, mặc dù ngoài miệng Lý Trác Vân không thừa nhận, nhưng nhìn dáng vẻ tập tễnh của Lệnh Mạn quả thực rất đáng thương, thế nên thái độ với cô cũng tốt hơn một chút.

Lần này Lệnh Mạn tìm anh nói muốn cùng chơi game với nhau, anh cũng không ngăn cản mà cho cô vào phòng.

Vì chỉ sợ cái bộ xương già của Lệnh Mạn phải đứng lâu sẽ lỏng lẻo, Lý Nghiễm Thời lại đề đầu anh ra mà trách tội.

Hai người ngồi xuống ghé salon, bắt đầu thảo luận.

“Cô đang ở đẳng cấp nào?” Lý Trác Vân hỏi.

Trước đây Lệnh Mạn nhất định giấu diếm vì không muốn bị cười nhạo.

Nhưng hiện tại không còn cách nào, chỉ có thể thành thật tiết lộ năng lực của mình.

“Cấp đồng.”*

(*) Trò Liên Quân có 7 cấp bậc từ thấp đến cao: Đồng, Bạc, Vàng, Bạch Kim, Kim Cương, Cao thủ, Thách đấu. Lệnh Mạn đang ở cấp Đồng – là cấp thấp nhất.

“...” Quả nhiên Lý Trác Vân trầm mặc rất lâu.

Anh lại hỏi: “Cô giỏi dùng nhân vật nào?”

Lệnh Mạn trả lời nghiêm túc: “Ngưu Ma Vương.”

Lý Trác Vân: “Phốc.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Cười cái gì?”

“Không có gì.”

Không tiếp tục nhiều lời nữa, Lý Trác Vân dứt khoát đăng nhập vào game: “Tới đi, đấu thử xem sao.”

Bởi vì trình độ hai người chênh lệch, nhân vật cũng không cùng đẳng cấp.

Lệnh Mạn chọn Ngưu Ma Vương xong thì vội vàng nhấn nút xác nhận, xong xuôi thì lập tức an tâm.

Mặc dù cũng chẳng có ai thêm cướp với cô.

Lý Trác Vân chọn Lý Bạch.

Năm vị anh hùng đồng loạt di chuyển đến khe núi Vương Giả.

Còn chưa bắt đầu vào trận đã có người nhảy vào chat.

Hậu Duệ: “Tại sao lại có hạng đồng ở đây?”

Vương Chiêu Quân: “Có người nào đó kéo đôi kéo cặp đến.”

Dương Tiễn: “Tôi có thể ngửi được mùi của em gái đâu đây.”

Cả đội cùng buôn chuyện, chỉ có Lý Bạch và Ngưu Ma Vương không tham gia, chẳng cần phải nghĩ cũng biết ngay mọi người đang nói đến cặp nào.

Đếm ngược kết thúc.

“Còn năm giây nữa kẻ thù sẽ đến chiến trường!”

“Toàn quân xuất kích!”

Lệnh Mạn hứng mũi chịu sào, chấn động núi sông.

Cô điều khiển trâu già ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Trâu khí ** ngát trời, thật quá đàn ông!”

(**) Bình thường là hào khí, nhưng vì Lệnh Mạn dùng Ngưu Ma Vương, nên nó thành trâu khí =)))

Lý Trác Vân liếc mắt nhìn sang: “Có thể tắt âm thanh đi không vậy?”

“... Được.”

Cũng không biết là tại hành động của con trâu này quá vụng về, hay là tại Lệnh Mạn phản ứng chậm lụt, mà phối hợp của bọn họ luôn phạm sai lầm.

Nhưng tạm thời không ai muốn nói nhiều.

Lát sau Vương Chiêu Quân vất vả lắm mới đóng băng được một đám người, đúng lúc đó Lệnh Mạn vừa khéo có thể sử dụng năng lực thứ hai, nhưng lại vô tình đẩy mạnh về phía trước, cứ thế đã giúp toàn bộ kẻ thù trốn thoát.

Đối phương tìm được đường sống từ chỗ chết bèn đồng loạt gửi thư đồ cảm ơn Lệnh Mạn.

Khen ngợi Ngưu Ma Vương!

Khen ngợi Ngưu Ma Vương!

Khen ngợi Ngưu Ma Vương!

Sau hành động khiến người khác tức nghẹt thở của Lệnh Mạn, Hậu Duệ thực sự không chịu nổi nữa, phun ra: “Ngưu Ma Vương cậu là đồ ngốc à?”

Vương Chiêu Quân: “Đem em gái đi chơi game nhưng đừng có làm liên lụy tới bọn tôi.” Dương Tiễn chỉ mặt gọi tên: “Lý Bạch, lo mà quản tốt em gái cậu.”

Ngưu Ma Vương: “Là sơ suất, là sơ suất.”

Lệnh Mạn lúng túng gãi mũi, liếc trộm Lý Trác Vân một cái.

Gọi cô là em gái hình như không thích hợp lắm thì phải.

Cô cũng lớn tuổi như vậy rồi.

Haizz... Không nghĩ tới mình khổ luyện nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn làm vương tay vương chân người khác.

Đột nhiên trong khung chat xuất hiện ID Lý Bạch.

Vượng Vân Vẫn Vận (Lý Bạch): “Vị này là bà nội tôi.”

Lệnh Mạn chột quay lại nhìn Lý Trác Vân chăm chăm.

Bà nội???

Dương Tiễn: “666666.”

Vương Chiêu Quân: “Quá cừ, từ trước đến nay chỉ mới nghe qua mang theo chị gái em gái, chưa từng thấy ai mang theo bà nội.”

Hậu Duệ: “Không mắng không mắng nữa, bà nội chơi game cũng không dễ dàng gì, cho bà nội đánh call đi.”

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang đồng loạt trào lên trong lòng Lệnh Mạn.

Cái thói quen cứ sót ruột là rối loạn của cô vẫn chưa thể sửa ngay lập tức.

May sao Lý Trác Vân đã dần dần nắm được quy luật của cô, mỗi lần cô ra đòn kết thúc thì đối phương đều ngẫu nhiên bị bắn đụng vào người Lý Bạch.

Lý Bạch bèn ung dung ra chiêu giết gọn.

Đồng đội nể tình Lệnh Mạn là “người già” nên sau đó cũng không so đo nữa.

Trận đấu cũng coi như là được kết thúc trong hoà bình.

Sau khi đăng xuất khỏi Liên Quân, Lý Trác Vân tổng kết lại: “Cô dùng dùng loạn hai kỹ năng của cô, chú ý phối hợp không chế cùng với đồng đội, không sử dụng chúng khi chưa nguy cấp, chỉ khi nào có người đuổi theo đánh giết, phải bỏ chạy thoát thân thì cô hãy dùng.”

Ma mới mà, chỉ có thể dùng đến hạ sách này thôi.

Lệnh Mạn cố gắng ghi nhớ tất cả: “Được, hiểu rồi.”

Ở nhà nhàn rồi chẳng có việc gì làm, ngày nào Lệnh Mạn cũng đến khe núi Vương Giả để huấn luyện, dần dần còn thấy bận hơn nhiều khi ở khách sạn.

Lần này cô đã hạ quyết tâm, trước khi đạt tới cấp Vàng thì cô nhất quyết không đi quấy rối Lý Trác Vân nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thắm thoát đã đến nửa tháng sau, Lý Trác Vân chuẩn bị đi nhập học.

Lúc này Lệnh Mạn cũng đã uống xong hai tuần thuốc bắc, lưng không mỗi chân không đau nữa, sức khỏe khôi phục, sinh khí dồi dào.

Hạ Vũ Nhu lập tức giao cho cô nhiệm vụ mới, đó là đưa Lý Trác Vân đến trường nhập học.

Dù sao Lệnh Mạn cũng tiện đường trở về Ô Du, không có lý do gì mà không tiễn cả.

Thật ra thì Hạ Vũ Nhu rất muốn đi cùng, coi như là để bù đắp lại giấc mơ vì ngày xưa không được đưa Lệnh Mạn đi học đại học.

Thế nhưng Lý Trác Vân vừa nhìn thấy bà đã đen mặt, bà đành phải rút lui.

Trong nhà có hai tân sinh viên, là niềm vui nhân lên gấp đôi, Lệnh Mạn tận tụy đón luôn cả Lư Bội San, cùng đưa cả hai người đi nhập học.

Về kinh tế thì thành phố X không bắt kịp với thành phố A, nhưng nó lại là một thành phố có nền di sản văn hoá rất phong phú, trên phương diện giáo dục thì Đại Học X là một trong những trường đại học hàng đầu Trung Quốc.

Vào cuối hè hàng năm, các sinh viên cả nước đều tụ họp về đây, một khi đã bước chân qua cánh cổng đi vào sân trường, thì sẽ bất giác mà bị các kiến thức thiên văn địa lý uyên bác lây nhiễm.

Mọi thứ ở đây đều dồi dào sức sống, tương lai của mỗi người đều vô cùng sáng lạn.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân phải nộp học phí, ghi danh, sau đó còn đi làm thẻ cơm, lĩnh quần áo quân sự, nhận chìa khoá phòng ký túc. Bao nhiêu thủ tục rườm rà, hơn nữa mỗi thủ tục lại làm ở một chỗ khác nhau, xếp hàng dài dằng dặc.

Toàn bộ khuôn viên trường quá lớn, Lệnh Mạn không biết hướng nào với hướng nào, choáng váng hết cả đầu óc.

Sân trường mới vừa rời vẫn còn cảm thấy thân thiết đáng yêu, bây giờ đã sớm trở nên ảm đạm.

Lư Bội San được chiêm ngưỡng những căn nhà có kiến trúc độc đáo dọc suốt quãng đường đi, không khỏi dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lý Trác Vân: “Lý Trác Vân, trường cậu thật là đẹp, sau này tôi có thể thường xuyên đến đây tìm cậu chơi không?”

Lý Trác Vân đã sớm buồn bực trong lòng, anh kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, không buồn đáp lại.

Trước khi đến đây Hạ Vũ Nhu đã dặn Lệnh Mạn khi nào đến đại học X thì phải gọi điện cho giáo sư Trương, giáo sư Trương là trưởng phòng, có anh ta dẫn đường thì làm gì cũng sẽ thuận lợi.

Lệnh Mạn ghét nhất cái kiểu đi đến đâu cũng phải tìm người quen như thế này, chẳng có quy tắc nào, cũng chẳng cần để ý thân sơ, cứ gọi điện thoại là nhờ vả.

Cũng không phải là cô chưa từng đi học, chẳng lẽ có mỗi cái việc nhập học này thôi mà cũng phải tìm người giúp đỡ?

Bây giờ... Thực sự đúng là rất cần!

Lệnh Mạn gọi điện thoại cho giáo sư Trương.

Mười phút sau giáo sư Trương chạy tới.

Trước kia mỗi lần gặp giáo sư Trương Lệnh Mạn đều cảm thấy rất xa lạ, không biết có phải tại vì trên người giáo sư Trương có khí chất nhà giáo quá đậm hay không, cô cứ luôn cảm thấy anh ta quá khác biệt với cuộc sống đời thường.

Nhưng có lẽ là lần này gặp lại ở trường học, cảm giác lại khác hoàn toàn.

Giáo sư Trương mặc một thân quần âu áo sơ mi, lịch sự văn nhã, cương trực nghiêm nghị, hoàn toàn hòa hợp với không khí xung quanh.

Thầy giáo và trường học vốn dĩ chính là cùng một nhịp thở, hỗ trợ lẫn nhau.

Ở địa bàn của mình, dường như giáo sư Trương được tiếp thêm mị lực khắp toàn thân, nhất cử nhất động của anh ta đều khiến các cô gái mới lớn nhìn không rời mắt.

Ba người Lệnh Mạn đang đứng che nắng ở dưới gốc cây đa lớn, thấy rõ cuộc giáo sư Trương cũng đã tới thì vui mừng, nghênh đón như nghênh đón Bồ Tát vậy.

“Tiểu Mạn, em chờ lâu không?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn lắc đầu: “Không sao, chỉ một lát thôi mà.”

Lư Bội San nhìn thấy trai đẹp thì lại không nhúc nhích nổi, hung phấn nắm lấy cánh tay Lệnh Mạn nói: “Woa woa woa, chị Mạn, đây là anh rể sao?”

Lệnh Mạn thấy hơi lúng túng về vấn đề này, giới thiệu với giáo sư Trương: “Đây là em họ tôi, tính cách tương đối hoạt bát, mong anh chớ để bụng.”

Lại giới thiệu Lý Trác Vân: “Đây là em trai tôi, anh đã từng gặp qua ở buổi dạ tiệc lần trước.”

Giáo sư Trương đột nhiên tỏ vẻ khó hiểu: “Em trai em? Tôi nhớ không lầm thì lần trước em bảo là cháu em mà?”

Ách...

Lệnh Mạn ghen hợm.

Lư Bội San đứng bên cạnh, nhìn hết người này đến người kia, tỏ vẻ mọi người đang nói cái gì vậy, sao em chẳng hiểu gì.

Từ khi nào mà thân phận của Lý Trác Vân lại trở nên thần bí như vậy?

Thế nhưng từ đầu đến cuối nhân vật chính của câu chuyện lại chẳng buồn quan tâm.

Mũ lưỡi trai của Lý Trác Vân che hết nửa khuôn mặt, trời nóng nực, anh căn bản chẳng muốn nói tiếng nào hết.

Lệnh Mạn đành phải qua loa lấy lệ: “Trước kia là nói đùa với anh thôi, ha ha ha, cậu ta là con trai riêng của ba dượng tôi.”

“À, ra vậy.” Hiền nhiên là người bình thường không lĩnh hội được cái hài hước của cô, giáo sư Trương không tiếp tục cái đề tài này, bắt đầu đưa bọn họ đi làm việc chính.

Lư Bội San không tìm được nổi tò mò, sấn vào dò hỏi Lệnh Mạn: “Chị Mạn, cái gì cháu trai cái gì con trai riêng của ba dượng? Sao em nghe mà chẳng hiểu gì hết vậy?”

Cái con nhóc ngốc này vẫn chưa biết chuyện gì, Lệnh Mạn đành nhân dịp này giải thích rõ ràng với cô ấy.

“Lần trước ở bữa tiệc cưới, chỗ trống bên cạnh chị thực ra chính là chỗ ngồi của Lý Trác Vân, nhưng mà tại vì trước đó chị chưa từng gặp cậu ta, cho nên chị vẫn luôn tưởng cậu ta chỉ là bạn học của em.”

Lư Bội San hoàn toàn kinh hãi.

Phản ứng đầu tiên là:

“Moá! Vậy tức là em với Lý Trác Vân lại trở thành họ hàng sao?!”